

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12708/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Славица Марјановић, адвокат из ..., против туженог „Неша Комерц“ д.о.о. Врање, чији је пуномоћник Станиша Стаменковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2968/24 од 06.05.2025. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2968/24 од 06.05.2025. године у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу, поред раније досуђеног износа од 472.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2008. године, исплати још 383.426,64 динара са законском затезном каматом од 03.07.2008. године до исплате (укупно 855.426,64 динара), у делу којим је одбијен тужбени захтев преко наведеног до траженог износа од 14.000 евра са домицилном каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 01.02.2008. године до исплате у динарској противвредности на дан исплате и у делу одлуке о парничним трошковима.

Ревизија тужиоца изјављена против преосталог дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2968/24 од 06.05.2025. године се **УСВАЈА** и пресуда у том делу **УКИДА**.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1868/14 од 29.01.2016. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати 14.000 евра са домицилном каматом по есконтној стопи Централне европске банке почев од

01.02.2008. године до исплате, у динарској противвредности. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 686.500,00 динара.

Допунским решењем Основног суда у Врању П 1868/14 од 29.03.2016. године тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 686.500,00 динара, са законском затезном каматом од 29.01.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1546/16 од 01.11.2016. године, ставовима првим и другим изреке, преиначени су првостепена пресуда и допунско решење, тако што је тужени обавезан да тужиоцу исплати 472.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2008. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 472.000,00 динара са споредним потраживањем до траженог од 14.000 евра са домицилном каматом од 01.02.2008. године, све у динарској противвредности. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 321.480,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Решењем Врховног касационог суда Рев 2419/2017 од 05.06.2019. године укинута је пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 1546/16 од 01.11.2016. године у ставовима трећем и четвртном изреке и предмет у наведеном делу враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4324/19 од 04.02.2020. године укинута су пресуда Основног суда у Врању П 1868/14 од 29.01.2016. године и допунско решење П 1868/14 од 29.03.2016. године и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати разлику између досуђеног износа од 472.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2008. године до исплате до траженог износа од 14.000 евра са домицилном каматом од 01.02.2008. године до исплате и тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 321.480,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Врховног касационог суда Рев 5878/2020 од 11.03.2021. године укинута је пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 4324/19 од 04.02.2020. године и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2587/21 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке укинута је пресуда Основног суда у Врању П 1868/14 од 29.01.2016. године за разлику преко досуђеног износа накнаде штете од 472.000,00 динара до траженог износа од 14.000,00 евра са домицилном каматом почев од 01.02.2008. године до исплате и ставу другом изреке, као и допунско решење П 1868/14 од 29.03.2016. године и пресуђено тако што је, ставом другим изреке тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде штете исплати 614.977,40 динара са законском затезном каматом од 23.11.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко 614.977,40 динара до траженог износа од 14.000 евра са споредним потраживањем. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове од 556.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Врховног суда Рев 4428/22 од 30.05.2024. године укинута је пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 2587/21 од 23.11.2021. године у другом, трећем и четвртном ставу и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном жалбеном поступку Апелациони суд у Нишу је одржао расправу и донео побијану пресуду Гж 2968/24 од 06.05.2025. године. Ставом првим изреке побијане пресуде, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете исплати 383.426,64 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 03.07.2008. године до исплате, а преко досуђеног до траженог износа од 537.403,44 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2008. године до исплате, као и у делу да се обавезе тужени да тужиоцу исплати разлику од раније пресудом досуђеног износа накнаде штете од 472.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2008. године до траженог износа од 14.000 евра са домицилном каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.02.2008. године до исплате, све у динарској противвредности, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 705.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, благовремене ревизије изјавиле су тужилац и тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца делимично основана, а да су у преосталом делу ревизије обе странке неосноване.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Пошто је у току парнице о противтужбеном захтеву одлучено правноснажним делом пресуде Основног суда у Врању П 1564/13 од 03.12.2013. године, тужилац у ревизији основано указује да је процесна улога странака у уводном делу и изреци побијане пресуде погрешно означена, али наведена повреда није од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде. У току расправе пред другостепеним судом, руковођен разлозима наведеним у укидном решењу Врховног суда Рев 4428/22 од 30.05.2024. године, тужилац је на рочишту 17.12.2024. године извршио појашњење садржине тужбеног захтева, означавањем динарског износа чију исплату захтева у оквиру укупно постављеног захтева у иностраној валути. Пошто се по члану 199. став 1. ЗПП тужба може преиначити до закључења главне расправе (пред првостепеним судом), а тужилац у ревизији указује (члан 407. став 2. тачка 5. ЗПП) да је примарни уједно и једини тужбени захтев - захтев за исплату 14.000 евра у динарској противвредности са споредним потраживањем, Врховни суд је на основу одредбе члана 417. став 1. ЗПП ставом другим изреке побијану пресуду укинуо у делу којим је тужбени захтев прекорачен. Битне чињенице другостепени суд је правилно утврдио на основу налаза вештака економско-финансијске струке, који има стручно знање о висини тржишне вредности возила, а доказни предлог за вештачење путем вештака машинске струке на исте околности, изнет у току поступка пред другостепеним судом, правилно је одбијен у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, августа месеца 2007. године физичко лице - овлашћени пуномоћник тужиоца, као купца, закључио је са туженим, као продавцем, купопродајни уговор чији предмет је било теретно возило марке „...“, тип „...“, произведено ... године. Ово возило тужени је купио 21.12.2004. године и

регистравао га на своје име у континуитету до 30.09.2007. године. Тужени је након закључења уговора на име тужиоца сачинио фактуру 31.08.2007. године, у којој је наведено да је купопродајна цена возила 400.000,00 динара, ПДВ 72.000,00 динара, односно укупна цена 472.000,00 динара, која се плаћа на текући рачун продавца. Ова цена одговарала је динарској противвредности 6.000 евра, тужилац је преузео и одвезао возило, а оно му је због фалсификованих идентификационих бројева одузето 01.02.2008. године и враћено правом власнику. Тужилац је у току парнице, коју је покренуо 03.07.2008. године, тврдио да је туженом исплатио на руке 14.000 евра, али ову тврдњу није доказао. Текућа тржишна вредност возила на дан одузимања била је 855.426,64 динара, што одговара динарској противвредности 10.352,67 евра, ПДВ на овај износ је 153.976,80 динара, што би са вредношћу возила чинило 1.009.403,44 динара (динарска противвредност 12.216,15 евра).

Другостепени суд, позивом на правила о заштити од евикције садржана у одредбама чланова 508, 510. и 514. Закона о облигационим односима налази да је тужени у обавези да поред правноснажно досуђеног износа од 472.000,00 динара, тужиоцу по правном основу накнаде штете исплати и износ од 383.426,64 динара. Наиме, тужени је скривио раскид уговора, тужилац није доказао тврдњу да је на име купопродајне цене исплатио 14.000 евра, па је на основу чланова 523. и 524. Закона о облигационим односима тужени у обавези да тужиоцу надокнади штету у висини текуће тржишне цене возила у време одузимања.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је туженог обавезао да тужиоцу надокнади штету у висини текуће цене возила на тржишту у време одузимања.

Према Закону о облигационим односима, продавац одговара ако на продатој ствари постоји неко право трећег које искључује, умањује или ограничава купчево право, а о чијем постојању купац није обавештен, нити је пристао да узме ствар оптерећену тим правом (члан 508. став 1.); када се покаже да треће лице полаже неко право на ствари, купац је дужан обавестити продавца о томе, изузев када је то продавцу већ познато и позвати га да у разумном року ослободи ствар од права или претензије трећег, или када су предмет уговора ствари одређене по роду да му испоручи другу ствар без правног недостатка (члан 509.); ако продавац не поступи по захтеву купца, у случају одузимања ствари од купца уговор се раскида по самом закону и купац има право на накнаду претрпљене штете (члан 510. ставови 1. и 3.); када је продаја раскинута због повреде уговора од стране једног уговарача, друга страна има право на накнаду штете коју због тога трпи, према општим правилима о накнади штете настале повредом уговора (члан 523); када је продаја раскинута због повреде уговора од стране једног уговарача, а ствар има текућу цену, друга страна може захтевати разлику између цене одређене уговором и текуће цене на дан раскида уговора на тржишту места у коме је посао обављен (члан 524. став 1.).

У конкретном случају, разјашњено је да је тужени 2004. године купио половно теретно возило произведено 2003. године и регистравао га на своје име, да је ово возило продао тужиоцу августа 2007. године, па како је од тужиоца возило одузето шест месеци након купопродаје као украдено и враћено власнику, о чему је тужени обавештен, уговор је раскинут по самом закону и тужени у обавези да тужиоцу накнади штету у висини тржишне вредности возила у време одузимања. Накнада је правилно утврђена са ослоном на налаз вештака економско-финансијске струке.

Тужилац, физичко лице је купио и регистровао половни аутомобил на своје име, приликом даље продаје аутомобила он по члану 10. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС“ бр. 84/04 ... 61/07), не би био обвезник плаћања пореза на додату вредност, па је правилно одбијен тужбени захтев за исплату износа од 153.976,80 динара на име пореза на додату вредност на износ тржишне вредности возила.

Висина штете утврђена је према критеријумима у време одузимања возила 01.02.2008. године, па је тужиоцу у складу са одредбама чланова 185, 186. и 277. Закона о облигационим односима на досуђени износ правилно призната законска затезна камата од подношења тужбе 03.07.2008. године до исплате.

Неосновани су и наводи туженог у ревизији да се не може раскинути ништав уговор - какав је предметни уговор, пошто се тужилац није сагласио са туженим о битним елементима уговора. Пуноважност купопродајног уговора чији предмет је покретна ствар не подлеже никаквој форми, у складу са општим правилом садржаним у члану 67. став 1. Закона о облигационим односима. У конкретном случају, тужиоца је приликом закључења уговора заступао овлашћени пуномоћник у складу са чланом 90. став 1. Закона о облигационим односима, пошто је уговор реализован између странака и тужени издао рачун на име тужиоца, па не остаје сумња да су парничне странке у смислу члана 26. ЗОО постигле сагласност о битним елементима уговора.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 153. и 154. ЗПП. На основу одредби члана 165. ставова 1. и 2. и 154. ЗПП, ставом трећим изреке одлучено је о трошковима ревизијског поступка, имајући у виду успех странака у поступку по ревизији и разлоге због којих је другостепена пресуда делимично укинута.

Из наведених разлога, одлука у ставу првом изреке, донета је на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**